

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšera a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **E. B.**, zastoupena JUDr. Alešem Dvouletým, advokátem se sídlem Londýnská 674/55, Praha 2, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, zastoupen JUDr. Adamem Rakovským, advokátem se sídlem Václavská 316/12, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2019, č. j. 10 A 64/2018 - 178,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost proti výroku I. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2019, č. j. 10 A 64/2018 - 178, **se odmítá**.
- II. Kasační stížnost proti výrokům II. a III. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2019, č. j. 10 A 64/2018 - 178, **se zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) v záhlaví uvedeným usnesením zamítl žádost žalovaného o prodloužení lhůty k předložení správního spisu stanovené usnesením téhož soudu ze dne 6. 11. 2019 (výrok I.), dále uložil žalovanému pořádkovou pokutu ve výši 25 000 Kč za bezdůvodné nesplnění povinnosti uložené mu soudem v usnesení ze dne 6. 11. 2019 (výrok II.) a určil, že uložená pořádková pokuta je splatná do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení (výrok III.). Městský soud poukázal na to, že žalovaný reagoval na první výzvu k předložení správního spisu sdělením, že spis se nachází u Nejvyššího správního soudu. Tento správní spis městský soud obdržel dne 30. 8. 2019, avšak zjistil, že obsahuje pouze podklady pro vydání správních rozhodnutí do dne 8. 3. 2017. Žalobkyně však brojila proti správnímu rozhodnutí vydanému v březnu 2018. Správní spis předložený městskému soudu tak nebyl úplný. Soud proto kontaktoval telefonicky ve dnech 3. 9. 2019 a 30. 10. 2019 zástupce žalovaného s žádostí

o zajištění zbývající části spisu. Jelikož ani poté nebyla zjednána náprava a postup žalovaného městskému soudu bránil ve vyřízení věci (žaloba byla předržena k přednostnímu projednání), vyzval soud žalovaného usnesením ze dne 6. 11. 2019 k předložení úplného správního spisu ve lhůtě 2 týdnů a poučil jej o následcích nesplnění této povinnosti. Dne 19. 11. 2019 sdělil spolupracující advokát zástupce žalovaného městskému soudu, že se žalovanému podařilo identifikovat správní spisy, které se týkají žalobou napadených rozhodnutí. V poslední den lhůty stanovené usnesením ze dne 6. 11. 2019 však obdržel městský soud v 15:30 hodin žádost žalovaného o prodloužení lhůty k předložení spisu do 29. 11. 2019. Jelikož žalovaný žádost blíže nevysvětlil a svým postupem několik měsíců bránil soudu ve směřování k vydání meritorního rozhodnutí, nebylo dle městského soudu možné lhůtu k předložení správního spisu bezdůvodně prodloužovat. Současně představoval postup žalovaného pořádkový delikt dle § 44 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“). Postup žalovaného soud zhodnotil jako relativně závažný, neboť neplnění povinnosti předložit správní spis trvalo dlouhou dobu bez zjevného důvodu. Došlo tak ke zdržení řízení, jehož výsledek mohl mít potenciálně dopad na vlastnická práva žalobkyně a celé řady dalších osob zúčastněných na řízení. Nadto je žalovaný správním orgánem, který by měl být veden základními zásadami dobré správy. Jelikož se však jedná o první pokutu žalovanému, uložil ji soud v polovině zákonné sazby. Nelze předpokládat, že by taková výše pokuty znamenala pro žalovaného nepřiměřeně tíživé následky.

II.

[2] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadl všechny výroky usnesení městského soudu včasnou kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Připustil, že správní spis nedoplnil ve lhůtě, kterou mu stanovil městský soud usnesením ze dne 6. 11. 2019. Dle jeho názoru však byla výzva soudu k předložení správního spisu učiněná na začátku předmětného řízení z hlediska uložení pořádkové pokuty bezpředmětná. V dané době neměl spisový materiál k dispozici, tento byl předložen Nejvyššímu správnímu soudu. Stejně tak je pro posouzení zákonnosti pokuty bezpředmětné, že žádost o prodloužení lhůty podal v poslední den této lhůty po ukončení pracovní doby. Stěžovateli nemůže být kladeno k tíži ani to, že věc byla určena k přednostnímu projednání. Sám městský soud řízení prodloužil tím, že namísto vyhovění žádosti o prodloužení lhůty tuto žádost zamítl a udělil stěžovateli pořádkovou pokutu, proti níž se musí bránit kasační stížností. Nelze rovněž odhlédnout od toho, že stěžovatel s městským soudem před uplynutím lhůty komunikoval a avizoval, že na vyřízení žádosti o předložení správního spisu pracuje a podařilo se mu identifikovat chybějící části spisu. Dále zdůraznil, že správní spis předložený městskému soudu neměl od roku 2018 v dispozici. Pořádková pokuta slouží jako *ultima ratio* k vynucení splnění povinnosti, avšak stěžovatel se soudem jednal. Zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty k doplnění správního spisu tak bylo nedůvodné. Tuto žádost rovněž nelze posuzovat stejnou optikou jako žádost o prominutí zmeškané lhůty, jak učinil městský soud. Jednalo se v podstatě o bagatelní záležitost, kdy stěžovatel pouze musel doplnit část velmi rozsáhlého spisu. Skutečnost, že nestihl spis připravit k předání, je dostatečným důvodem pro prodloužení lhůty. Přestože daná část spisu nebyla rozsáhlá, musela být soudu doručena fyzicky. Zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty k předložení spisu tak bylo nedůvodné, a proto bylo nedůvodné i uložení pořádkové pokuty. Vzhledem k okolnostem není přiměřená ani výše této pokuty. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

[3] Žalobkyně Nejvyššímu správnímu soudu sdělila, že nevyužije svého práva se vyjádřit ke kasační stížnosti, neboť nejde o otázky související s jejími zájmy.

pokračování

IV.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost je zčásti nepřipustná a zčásti nedůvodná.

[5] Nejvyšší správní soud se musel nejdříve vypořádat s otázkou přípustnosti předmětné kasační stížnosti. Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost *opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“)* domáhá zrušení soudního rozhodnutí. *Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.* Podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. není kasační stížnost přípustná proti rozhodnutí, *jímž se pouze upravuje vedení řízení.* Prvním výrokem napadeného usnesení městský soud zamítl žádost stěžovatele o prodloužení lhůty k předložení správního spisu stanovené předsedkyní senátu v usnesení ze dne 6. 11. 2019. Městský soud v rozsahu výroku I. řešil pouze procesní otázku týkající se shromáždění podkladů umožňujících mu rozhodnout ve věci samé. Městský soud tímto rozhodnutím nijak neovlivnil další postavení stěžovatele v přezkumném řízení soudním a nijak jím nezasáhl do jeho práv (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003, č. j. 1 Azs 5/2003 - 46, a ze dne 29. 3. 2005, č. j. 4 Azs 32/2005 - 64). Jednalo se o pouhé procesní opatření, jímž byl toliko regulován postup soudu. Kasační stížnost proti rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty k předložení správního spisu proto není přípustná podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. Kasační soud nepřehlédl, že městský soud v tomto ohledu poskytl stěžovateli nesprávné poučení, v němž uvedl, že kasační stížnost je možné podat proti napadenému usnesení, aniž by z této možnosti vyloučil výrok I. Tato dílčí vada napadeného usnesení však nemá vliv na jeho zákonnost.

[6] Dalšími dvěma výroky městský soud uložil stěžovateli pořádkovou pokutu (výrok II.) a stanovil lhůtu k jejímu uhrazení (výrok III.). Na výroku II. napadeného usnesení je tedy závislý i jeho výrok III., neboť ten pouze stanovuje délku splatnosti uložené pořádkové pokuty. Oběma výroky se tedy Nejvyšší správní soud zabýval společně, stěžovatel ostatně proti třetímu výroku ani žádné konkrétní samostatné námitky neuplatnil.

[7] Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že městský soud rozhodl ve věci samé rozsudkem ze dne 23. 3. 2020 (který byl následně zrušen rozsudkem kasačního soudu č. j. 1 As 150/2020 - 107). Podle judikatury Nejvyššího správního soudu představuje skončení řízení před krajským soudem obecně neodstranitelný nedostatek podmínky řízení proti procesnímu usnesení krajského soudu vydanému v rámci tohoto řízení (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018; č. j. 1 As 193/2018 - 17, srov. též usnesení ze dne 1. 2. 2006 č. j. 1 As 23/2005 - 146, ze dne 20. 10. 2003 č. j. 6 Ads 42/2003 - 79, ze dne 29. 6. 2006 č. j. 4 Ads 2/2005 - 34, ze dne 11. 4. 2013 č. j. 4 As 14/2013 - 17 či ze dne 24. 8. 2016 č. j. 8 As 124/2016 - 25). Uvedená judikatura vychází nicméně z premisy, že by věcné projednání kasační stížnosti nemohlo vést k účinné ochraně práv stěžovatele. V usnesení ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 As 23/2005 - 146, soud v této souvislosti uvedl, že „[z]ájem na právní ochraně není dán tehdy, je-li každému zřejmé, že soudní řízení v dané věci nemůže mít objektivně žádný užitek.“ Tato premisa se v případě uložení pořádkové pokuty neuplatní. Pokud by Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti dospěl k závěru, že nebyly splněny zákonem stanovené podmínky pro uložení pořádkové pokuty a příslušné usnesení krajského soudu zrušil, nepochybně by z takového rozhodnutí měl stěžovatel užitek v podobě zániku povinnosti uhradit příslušnou částku. Ostatně, kasační stížnost proti uložení pořádkové pokuty krajským soudem výslovně připouští zákon v § 103 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud tedy posoudil kasační stížnost proti na sobě závislým výroky II. a III. napadeného usnesení městského soudu jako přípustnou a projednatelnou

(obdobně postupoval např. v rozsudku ze dne 7. 10. 2009, č. j. 6 Ads 41/2008 - 67). Neshledal ji nicméně důvodnou.

[8] Podle § 44 odst. 1 s. ř. s. [t]omu, kdo neuposlechne výzvy soudu nebo učiní urážlivé podání či přednes, může být usnesením uložena jako pořádkové opatření pořádková pokuta do výše 50 000 Kč, která je příjmem státního rozpočtu. Pokuta může být uložena i opakovaně a může být na odůvodněnou žádost podanou do právní moci rozhodnutí, jímž se řízení končí, usnesením zčásti nebo zcela prominuta.

[9] Již v rozsudku ze dne 26. 8. 2009, č. j. 4 Ads 101/2007 - 166, Nejvyšší správní soud k povaze pořádkové pokuty konstatoval, že jejím účelem není primárně potrestat toho, kdo se dopustí porušení stanovených povinností, ale donucovacím působením dosáhnout zjednaní nápravy. „Proto je tento institut teorií koncipován jako institut postihu, u něhož neplatí zásada ne bis in idem, a u něhož současně platí princip oportunitý. Pro uložení postihu je rozhodující zjištěný objektivní stav, k subjektivnímu stavu povinnostního subjektu se nepřiblíží. Tomu plně koresponduje i citované ustanovení soudního řádu správního. Pořádkovou pokutu lze ukládat opakovaně, a to v podstatě tak dlouho, či tolikrát, než je účelu sledovaného pořádkovou pokutou dosaženo, a dále to, zda bude pořádková pokuta uložena, či nikoliv, je zcela ponecháno na úvaze rozhodujícího orgánu, v daném případě na soudu (senátu či samosoudce). Možnost uložení pořádkové pokuty je vázána na uvážení soudu v »objektivních« situacích porušení právních povinností, které zákon výslovně vymezuje (neuposlechnutí výzvy soudu nebo učinění urážlivého podání či přednesu). (...) Citovaná zákonná úprava také nestanoví ani žádná jmenovitá kritéria pro stanovení konkrétní výše pořádkové pokuty, a i tady je tak dán prostor pro uvážení soudu. Nepochybně je však třeba brát v úvahu okolnosti, za kterých k nežádoucímu chování či jednání došlo, stejně jako důsledek takového chování či jednání. Z celkové konstrukce právní úpravy pořádkové pokuty v soudním řádu správním tak vyplývá značný prostor jak pro uvážení soudu, zda pořádkovou pokutu uložit či neuložit, stejně jako pro uvážení, kdy k jejímu uložení přistoupit, a rovněž tak z této konstrukce vyplývá i značný prostor pro uvážení její konkrétní výše. Tím je potom do jisté míry také determinován i režim obrany toho, komu byla pořádková pokuta uložena, včetně přezkumu zákonnosti uložení takové pokuty.“

[10] V posuzované věci není sporu o tom, a stěžovatel to i v podané kasační stížnosti přiznává, že došlo k jeho pochybení stran předložení úplného správního spisu městskému soudu ve stanovené lhůtě.

[11] Z obsahu spisu vyplývá, že žalobkyně podala u městského soudu dne 18. 4. 2018 žalobu, jíž se domáhala zrušení rozhodnutí stěžovatele ze dne 12. 3. 2018, č. j. SPU 124998/2018. Tímto rozhodnutím prohlásil stěžovatel rozhodnutí Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Praha ze dne 27. 12. 2012, č. j. PU 1112/12 za nicotné. Současně žalobkyně požádala o přednostní projednání a rozhodnutí věci. Opatřením předsedkyně senátu ze dne 23. 4. 2018 byla věc předržena k přednostnímu projednání vzhledem k vysokému věku žalobkyně (ročník 1924). Dne 2. 5. 2018 byla stěžovateli doručena žaloba s žádostí, aby k ní ve lhůtě jednoho měsíce předložil vyjádření a úplný spisový materiál v originále, včetně dokladů o doručení rozhodnutí účastníkům řízení. Přípisem ze dne 4. 6. 2018 požádal stěžovatel městský soud o prodloužení lhůty k předložení vyjádření alespoň o 15 dnů a současně mu sdělil, že spisový materiál předložil Nejvyššímu správnímu soudu k věci vedené pod sp. zn. 2 As 16/2018 (ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2016, sp. zn. SPÚ 570578/2016, a rozhodnutí Státního pozemkového úřadu - Krajského pozemkového úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 16. 12. 2014, sp. zn. PÚ 910-3/2014). Uvedený správní spis obdržel městský soud od Nejvyššího správního soudu dne 30. 8. 2019. Dne 3. 9. 2019 městský soud kontaktoval telefonicky zástupce stěžovatele a upozornil jej na to, že správní spis postoupený Nejvyšším správním soudem neobsahuje část týkající se nyní napadených rozhodnutí. Zástupce přislíbil, že do týdne zjistí, kde se příslušná část správního spisu nachází. Ze spisu nevyplývá, že by stěžovatel na upozornění jakkoliv dále reagoval. Dne 30. 10. 2019 městský soud opět kontaktoval zástupce stěžovatele

pokračování

a prostřednictvím jeho spolupracovníka Mgr. V. R. urgoval otázku předložení úplného správního spisu. Mgr. R. přislíbil, že věc urychleně prověří a sdělí výsledek. Ze spisu opět nevyplývá, že by stěžovatel na upozornění jakkoliv dále reagoval. Usnesením ze dne 6. 11. 2019 městský soud vyzval stěžovatele, aby do dvou týdnů předložil soudu úplný správní spis, a to včetně částí týkajících se napadených rozhodnutí. Městský soud shrnul dosavadní kroky učiněné k obstarání správního spisu a upozornil stěžovatele, že se jedná o věc, která byla předržena k přednostnímu projednání a že jeho postup brání soudu v jejím vyřízení. Dále jej poučil, že nevyhoví-li ani této výzvě, může mu být uložena pořádková pokuta do výše 50 000 Kč, a to i opakovaně. Dne 19. 11. 2019 kontaktoval městský soud Mgr. R. se sdělením, že se stěžovateli podařilo dohledat požadovaný správní spis a že tento bude soudu obratem zaslán. Dne 22. 11. 2019 obdržel městský soud od zástupce stěžovatele žádost o prodloužení lhůty k předložení správního spisu, která mu byla stanovena usnesením doručeným dne 7. 11. 2019. V žádosti uvedl, že byl přesvědčen, že úplný spis soudu již předložil, avšak z poslední telefonické komunikace vyplynulo, že tomu tak není. V současné době připravuje správní spis k předání soudu, nicméně již nyní je zřejmé, že jej nestihne připravit a předložit v určené lhůtě. Proto požádal o její prodloužení do 29. 11. 2019. Poté městský soud vydal napadené usnesení, jehož obsah je rekapitulován výše. Chybějící část spisu předložil stěžovatel dne 2. 12. 2019.

[12] Nejvyšší správní soud za tohoto stavu věci neshledal, že by postup městského soudu a jím vydané usnesení o uložení pořádkové pokuty byl v rozporu se zákonem. Stěžovatel byl vyzván k předložení správního spisu současně s doručením žaloby dne 2. 5. 2018. K této výzvě stěžovatel sdělil, že se příslušný správní spis nachází u Nejvyššího správního soudu. Tato informace se nicméně posléze ukázala jako nepřesná a zavádějící, neboť spis, který stěžovatel předložil kasačnímu soudu k věci vedené pod sp. zn. 2 As 16/2018 neobsahoval podklady pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 12. 3. 2018, ale týkal se jiných rozhodnutí ve věci žalobkyně. V části týkající se žalobou napadeného rozhodnutí se tedy správní spis nadále nacházel v dispozici stěžovatele. Na tuto skutečnost byl stěžovatel následně upozorněn prostřednictvím svého zástupce, a to dokonce opakovaně, neboť po prvním telefonátu žádnou nápravu stavu nezjednal a městskému soudu ani nesdělil důvod vzniklé prodlevy. Jelikož ani opakovaná telefonická urgence nevedla k předložení chybějícího správního spisu, přistoupil městský soud k vydání formální výzvy ze dne 6. 11. 2019. Nelze přitom přehlédnout, že ode dne prvního upozornění na absenci úplného správního spisu, k níž došlo telefonicky dne 3. 9. 2019 a vydáním výzvy uplynuly více než 2 (!) měsíce, a po tuto dobu stěžovatel své povinnosti předložit soudu úplný spisový materiál nedostál. Tuto povinnost pak nesplnil ani v dodatečně čtrnáctidenní lhůtě, kterou mu městský soud poskytl usnesením ze dne 6. 11. 2019, v němž byl stěžovatel rovněž výslovně upozorněn na to, že předmětná věc byla předržena k přednostnímu projednání a že jeho postup brání soudu v jejím vyřízení. Namísto předložení spisu (které nadto městskému soudu avizoval jeho zástupce předem dne 19. 11. 2019) však stěžovatel zaslal městskému soudu žádost o prodloužení lhůty zdůvodněnou lakonickým konstatováním, že spis ve stanovené lhůtě „*nestihne připravit*.“ I přes několik formálních a neformálních urgencí tedy stěžovatel po dobu téměř 3 měsíců správní spis (resp. chybějící část, kterou měl k dispozici po celou dobu řízení před městským soudem), soudu nepředložil. S ohledem na uvedené považuje Nejvyšší správní soud uložení pořádkové pokuty za zcela adekvátní přístup stěžovatele. Opačný pohled by znamenal popření účelu předmětného institutu jako prostředku, který zákonná úprava poskytuje soudu k zajištění průběhu a účelu řízení.

[13] Je třeba důrazně odmítnout názor stěžovatele, že se jednalo o toliko bagatelní záležitost a postup městského soudu byl nepřiměřený. Povinností stěžovatele je vést ke každé věci řádně správní spis, do něhož se zakládají veškeré písemnosti a další podklady vztahující se k dané věci. Tento správní spis je povinen soudu předložit v souladu s § 74 odst. 1 s. ř. s. Správní spis je pro přezkumnou činnost soudu zcela esenciální. Teprve po předložení **úplného** správního spisu

je totiž soud schopen věcně projednat žalobu, případně posoudit rovněž splnění procesních podmínek. Bezdůvodné otálení žalovaného s předložením správního spisu či jeho dílčích částí tedy nelze označit za jakýsi bagatelní prohrěšek, zvláště pak pokud se v důsledku liknavého postupu žalovaného oddaluje projednání věci, jako se tomu stalo v posuzovaném případě.

[14] Stěžovatel svou obranu v zásadě staví na tom, že s městským soudem komunikoval, tudíž mělo být vyhověno jeho žádosti o prodloužení lhůty k předložení správního spisu podané poslední den stanovené lhůty. Této argumentaci Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Stěžovatel zcela pomíjí, že k vydání výzvy dne 6. 11. 2019 městský soud přistoupil poté, co se obě neformální telefonické urgencye k předložení správního spisu ukázaly býti bezvýslednými. Nejenže stěžovatel soudu nepředložil chybějící část správního spisu, ale po dobu dvou měsíců soudu ani nepodal slíbenou zpětnou vazbu ohledně stavu věci. Na městský soud se stěžovatel, resp. jeho zástupce ze své vlastní iniciativy obrátil telefonicky poprvé teprve dne 19. 11. 2019, kdy soudu sdělil, že se mu podařilo dohledat požadovaný správní spis a že tento bude soudu obratem zaslán. Na základě tohoto vyjádření tedy bylo lze očekávat předložení správního spisu ve lhůtě stanovené soudem (do 22. 11. 2019). Z vyjádření zástupce stěžovatele nevyplývalo, že by se vyskytly v souvislosti s předložením spisu jakékoliv potíže, které by bránily ve včasném splnění uložené povinnosti. Žádné obtíže ostatně stěžovatel neoznačil ani v posléze zasláné žádosti o prodloužení lhůty. V té bez bližšího ozřejmení důvodů stručně konstatoval, že spis ve lhůtě připravit nestihne (navzdory svému příslibu ze dne 19. 11. 2019). Za situace, kdy se předchozí ujišťování stěžovatele o zajištění chybějící části správního spisu i přes urgencye městského soudu opakovaně ukázala jako marná, nelze městskému soudu vytýkat, že se již nespolehal na další (čtvrtý) příslib stěžovatele obsažený v žádosti o prodloužení lhůty k předložení spisu, a rozhodl se vynutit splnění zákonné procesní povinnosti stěžovatele za pomoci krajního donucovacího prostředku (pořádkové pokuty).

[15] Co se týče polemiky stěžovatele s důvody, pro které městský soud neprodloužil lhůtu pro předložení správního spisu, doplňuje Nejvyšší správní soud následující. Podle § 74 odst. 1 věta druhá s. ř. s. předseda senátu současně s doručením žaloby žalovanému a osobám zúčastněným na řízení *uloží žalovanému, aby nejdéle ve lhůtě jednoho měsíce předložil správní spisy a své vyjádření k žalobě; k žalobě nebo jinému návrhu, o kterém je soud povinen rozhodnout ve lhůtách počítaných na dny, je žalovaný povinen předložit správní spisy a své vyjádření bez zbytečného odkladu.* Stanovení délky lhůty k předložení správního spisu tedy podléhá pouze úvaze soudu, jejíž horní hranice je zákonem limitována pořádkovou lhůtou jednoho měsíce. Jedná se o lhůtu soudcovskou (určenou soudem), jejíž prodloužení se řídí § 40 odst. 5 s. ř. s.: *Nestanoví-li zákon jinak, může předseda senátu z vážných omluvitelných důvodů na žádost zmeškání lhůty k provedení úkonu prominout. Žádost je třeba podat do dvou týdnů po odpadnutí překážky a je třeba s ní spojit zmeškaný úkon. Lhůtu určenou soudem může obdobně předseda senátu také prodloužit* (důraz přidán). Z citovaného ustanovení vyplývá, že soud není povinen automaticky vyhovět žádosti o prodloužení jím určené lhůty (srov. rozdílnou úpravu např. v § 36 odst. 2 daňového řádu), notabene neobsahuje-li tato žádost omluvitelný důvod (vysvětlení) nastalé prodlevy. Předpokladem kladného vyřízení žádosti o prodloužení lhůty je totiž její podepření relevantními důvody. Nejvyšší správní soud se přitom ztotožňuje s názorem městského soudu, že stěžovatel v žádosti o prodloužení lhůty k předložení správního spisu nepředstřel žádné omluvitelné důvody, pro které nebyl schopen spis včas předložit. Za tento důvod nelze považovat prosté oznámení, že správní spis není dosud připraven k předání.

[16] Městský soud rovněž řádně zdůvodnil výši uložené pořádkové pokuty, proti jeho úvaze ostatně stěžovatel žádné konkrétní námitky nevznesl.

pokračování

[17] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost proti výrokům II. a III. napadeného usnesení městského soudu není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyni žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu